FREDSORGANISATION OCH MARSHALLPLAN I AMERIKANSK DEBATT

USA

HAR OCH KOMMER månskägt att döma under åtskilliga år framåt att ha monopol på atombomben, det är ett faktum som färgar hela den amerikanska debatten i utrikesfrågor. Det ger en känsla av säkerhet, av överlägsenhet, som hos vissa personer och grupper slår över i drömmar om amerikansk ledning av en organiserad värld. Men det ger också, och framför allt, en känsla av ansvar. För många tänkande amerikaner är möjligheten att atombomben — en enormt effektiviserad atombomb — än en gång skulle komma till användning en källa till ångest och grubbel. Ingenstädes diskuteras därför utvägarna att nå en fredlig och definitiv lösning av världens problem med större intensitet än i USA.

Några samtal med experter på området ger en föreställning om läget. Men förklarar att inom kort atombomber av den art som hittills använts blir relativt billiga, med en tillverkningskostnad av ett par miljoner dollar; det kommer alltså att lösa sig att använda tiotals bomber för att sänka ett enda större krigsfartyg. Att producera dylika bomber i tusental är icke längre någon svårighet. Viktigare är att sammalkit atombomber av helt annan kraft ligaart blir tillgängliga; det är möjligt att en tio år ett tjugotal bomber av ny typ skall kunna förstöra allt liv på den amerikanska kontinenten. Inför sådana perspektiv verkar, framhåller experterna, debatterna om allmän värnplikt och andra fartygens storlek meningslösa.

Inom dessa kretsar betonas tillika att insikten om atomvapnets betydelse ännu icke nått den stora massan av folket. Delvis beror detta på obenägenhet att se sanningen i ögonen; militärerna hänger fast vid de gamla stridsmedlen och irriteras av kravet på att de skall "tänka om", inom alla grupper framträder en avvanetänkande och fruktan betingad ovilja mot att erkänna denna förändring av mänskligheten livsfrågor. Om detta är sant i USA, är det sikerligen lingt mera sländde sant i Sverige, där det icke minst bland militärerna är vanligt att söka bluda för eller rent av bortförklara den omvälvning som ägt rum. För att sprida kunskap i frågan har de grupper som arbetat med atomproblemet — särskilt en rad vetenskapsmän i Chicago — organiserat föreläsnings- och diskussionsturnéer, som ger forskarna på området tillfälle att hos allmänheten, och särskilt hos de politiskt bestämmande, inskärpa den verklighet som folk vill ignorera eller glömma.

Inom samma kretsar diskuteras i denna dagar ett förslag till en världsfederation, som innehåller vissa nya uppslag. Tanken är att man genom privata organisationer i olika länder skulle förarbeta val till ett slags konstituerande församling med uppdrag att utarbeta en författning för världen; den i denna ordning formulerade världsopinionen skulle, hoppas man, kunna utöva ett avgörande inflytande på de skilda ländernas styrelser. På en omvärig skulle det sålunda lyckas att realisera den världsstyrelse som icke visat sig möjlig att vinna genom direkt samarbete mellan regeringarna. Planen verkar helt utopisk, eftersom den ryska regeringens medverkan vare sig till val av en konstituerande församling eller till utformande av en världsfederation uppenbarligen inte kan påräknas. Uppslaget är därför av intresse främst som ett bevis på den energi och uppfinningsrikedom som de om färan starkast medvetna utvecklar i arbetet på världsfredens slutvande genom en överstatlig ordning.

Mera aktuella och auktoritativ är de förslag i samma syfte som avser ett stärkande av den nuvarande fredsorganisationen. Opinionsundersökningarna visar att en väldig majoritet av folket önskar en utbyggnad av Förenta nationerna. En möjlighet, den minst långtgående, är härvid att förbjuda tillverkning av atomvapen och att genom en internationell kommission med vidsträckta kontrollmöjligheter tillse att denna kontroll efterlevs. Det förslag härom som för nära ett år sedan framlades av USA avvisades emellertid av Ryssland, som visserligen vill förbjuda atomvapnet, men vägrar att gå med på en kontroll som skulle innebära en begränsning av suveräniteten. Liknande reellt innehåll har det amerikanska förslaget vid Förenta nationernas nu hållna möte om en sådan effektivisering av generalförsamlingen som skulle minska betydelsen av vetorätten i säkerhetsrådet. Ett tredje uppslag — först framfört av H. F. Armstrong, redaktör för Foreign Affairs — går ut på att vissa medlemsstater skulle förbinda sig att gemensamt tillämpa Förenta nationernas principer; om säkerhetsrådet icke kunde besluta sig för ingripande i ett bestånt fall skulle dessa stater, efter beslut med två tredjedels majoritet, kunna ingripa. Bäst att utnyta sig till denna fastare fredsorganisation inom den stora organisationens ram skulle naturligtvis finnas för alla medlemsstater. Förslaget har vunnit åtskilliga anslutning. De "naturliga" medlemmarna i den nya organisationen skulle, skriver Washington Post, vara i första rummet Förenta staterna, de brittiska staterna, Frankrike, Italien, Grekland, Turkiet samt de skandinaviska och sydamerikanska staterna.

I motiveringen till förslag som dessa är man fortfarande underligt benägen att undvika det verkliga dilemmat. I realiteten är det fråga om att i en eller annan form, mer eller mindre fullständigt, undanvända vetorätten i säkerhetsrådet. Det är diskutabelt om en sådan reform skulle godtas av exempelvis England och Frankrike, ja, till och med om den skulle vinna majoritet i den amerikanska senaten. Men det står utom allt tvivel att Ryssland aldrig eller med på att avskaffa en rätt vars betygnande är dess huvudsakliga instå åtom Förenta nationerna. Förslagen att stärka Förenta nationerna måste därför i större eller mindre grad få karaktären av mot Ryssland och dess satellitstater riktade alliansplaner. Icke så att dessa förslag avser någon aggressiv politik mot Ryssland, men väl så att de syftar till en gemensam aktion vid ryska aggressioner. Därmed uppvallas de traditionella problemen omvägen den begränsning av de ryska aggressionstendenserna som eventuellt kan vinnas på denna väg av den skärmning av motsättningarna som någon sorts allians med all sannolikhet kommer att medföra och bromsar icke insikten om denna svårighet att avhålla så många stater från att delta att även nya organisationen bli helt enkelt blir ett vittsbruk av unrofär genom ovetenskap som det nuvarande säkerhetsrådet. Dessa frågor kan inte lösas genom allmänna uttalanden om vikten av en fastare internationell ordning. Detta värde är oomtvistat, men det är ogenomförbart att den åtstående ordningen kan komma till stånd i närvarande läge.

S.

Av större omedelbart och praktiskt intresse är diskussionen kring Marshallplanen. Även här är det fråga om ett slags internationell organisation, inte politisk, utan i första rummet ekonomisk, inte världsomfattande, men dock omslutande så gott som alla de europeiska stater som ligger utanför östblocket. På denna punkt skall jag blott redogöra för intryckon från samtal med personkilda personer och debatter i klubbar och andra opolitiska organisationer i en rad städer från östkusten till den yttersta västern.

Den principiella anslutningen till tanken på vidsträckt amerikansk hjälp åt Europa tycks vara utomordentligt stark. Det har överraskat mig att denna anslutning så övervägande motiveras med humanitära skäl. Ståndet möter man åsikten att USA bör inskrida för att lindra svälten och lidandet i Europa utan att uppställa några som helst villkor och utan tanke på de politiska konsekvenserna. Många amerikaner har bett mig förklara — de uttrycker antas med orätt ha speciell kännedom om ryska förhållanden — varför Ryssland och dess satelliter vägrat att medverka till Marshallplanens förverkligande; Ryssland hållning förefaller dem oförklarlig, eftersom de inte ser planen som en politisk aktion. Den som reser i USA just nu kan knappast tvivla på de idealistiska motivens betydelse för folkstämningen. Utrymmet förbjuder en analys av de fantastiska ideologier enligt vilka dylika idealistiska förställningar bör är de yttre uttrycken för omodvetna egoistiska intressen.

De politiska synpunkterna framträder också, men de är avgjort sekundära. De går endast sällan ut på att USA genom att hjälpa Europa skall vinna vederbörande stater för en närmare politisk förbindelse. Snarare innebär de att man räkner på att hindra en utveckling i kommunistisk riktning. Vidare hoppas man på att det samarbete mellan europeiska stater som Marshallplanen nödvändigtvis skall resultera i en mera stabil samverkan mellan dessa stater. Tanken på ett Europas förenta stater är en önskedröm för många amerikaner, delvis säkerligen på grund av tron att en sådan organisation skulle minska USA:s ansvar och i viss mån överta USA:s roll som förbetena och demokratins beskyddare. Amerikanerna har svårt att förstå att Europa för dessa ändamål endast är ett geografiskt begrepp och att icke någon känsla av inre samhörighet förbinder europeiska folken.

Att USA direkt eller indirekt skulle förtjäna på Marshallplanen är efter allt att döma en för de flesta amerikaner främmande tanke. Hjälpen till Europa framstår tvärtom som en uppoffring, om också som en ganska liten och starkt motiverad uppoffring. Att USA, såsom kommunisterna och deras medlöpare påstår, skulle vara tvunget att sända varor till Europa för att bli av med sitt överskott verkar befängt; den lilla del av produktionen varom här är fråga skulle — eventuellt efter en förändring av produktionens inriktning — utan svårighet kunna avsättas inom USA. Självfallet är att ett ekonomiskt stabiliserat Europa på lång sikt är till fördel för USA, liksom för hela världen, men denna synpunkt är allför allmän och avlägsen för att ha någon större motiverande betydelse. Intet kan vara felaktigare än att i amerikanernas inställning till Marshallplanen se en följd av djup ekonomisk beräkning.

Denna resesintryck avser naturligtvis inte att antyda att Marshallplanen i den amerikanska regeringen och kongressen skulle gå igenom utan svårigheter. Någon plan är ju i själva verket ännu inte utformad, och det kan antas att starka skiljaktigheter framträder då det gäller att övergå från allmänna principer till praktiska detaljer. De isolationister som generellt tar avstånd från planen måste rimligen inrikta sig på att begränsa dess omfattning och kombinera den med för de europeiska folken stötande villkor; även för andra riktningar tar det sig naturligt att kritiskt granska det förslag som regeringen kan väntas framlägga. Men på återstående amerikaners positiva hållning till Marshallplanen kan man icke tvivla, icke heller på att denna hållning präglas av humanitära idéer.

Herbert Tingsten

(Två föregående artiklar, "Amerikansk utrikesdebatt" och "USA och Ryssland i amerikansk debatt", var införda i A-uppl. den 25 och 26 okt.)

DEN SVÅRA HISTORISKA GENREN

ROBERT GRAVES nya bok, Kung Jesus (Tiden, 15 kr.), som är hans mest diskutabla, men också hans intellektuellt spänstigaste och åtminstone ur någon synpunkt bästa roman, räknar bland sina förtjänster den att troligen innehålla mer stoff pr sida än någon bok efter Joyces superkomprimerade polyglotverk "Finnegans Wake". Hela romanen är fulltoppad av lärdom, uppslag, kombinationer och lekfull idéflykt på ett sätt som ställer hans tidigare berättelser i skuggan, och om man också på ganska många sidor får veta mycket mer än man har lust till, fördar det hela en alldeles speciell typ av spänning, som är lika och utförd med ovanlig energi. Dessutom finns i mästret inslag av allhemmans. I den nya organisationen skulle, skriver Washington Post, vara i första rummet Förenta staterna, de brittiska staterna, Frankrike, Italien, Grekland, Turkiet samt de skandinaviska och sydamerikanska staterna.

Den inledande referera boken är ogiftigt; den innehåller helt enkelt för mycket som vore vårt att redovisas. Den handlar om Jesus och antas vara skriven av en samtida till Plutarchos, som en gång i sin barndom råkade se mästaren och med sin ålderdoms kunskaper söker tolka innebörden i hans liv. Han var egentligen, menar nedteckaren Agabus och Graves med honom, mera en härskare av denna världden än evangelierna gör gällande. Agabus har rent av bevis för att han både på fädernet, som undanstucken somen till Herodes, och på mödernet, som en rätt jättling av Davids hus, kunde prestendera på titeln judarnas konung. Också hans offentliga ursprung var betydligt finare än man trott: Jossef var en förmögen trägrossist med utmärkta förbindelser. Under sin uppfostran fick Jesus en internationell uppfostran, och redan vid unga år stod han på höjden av sin tids esoteriska bildning; det var därför översteprästerna i tempelt blev så flata. Sina andliga erfarenheter samlade Jesus kring tron på en under hans ledning ofördejligen instundande guldålder, ett vidsträckt messianske på jorden, i vilket våldsamheter och dåd skulle vara besegrade och den fredliga samlevnadens honung skulle flöda. Men på en punkt hade han nätskal fel. Han hade avsvurit kvinnan och köttet och tänkte bara på den levande generationen, och det var en brådskans synd som drog honom i fördärvet: kvinnan och modern segerbrjant väv, uppsatt med intelligens och utförd med ovanlig energi. Dessutom finns i mästret inslag av allhemmans. I den nya organisationen skulle, skriver Washington Post, vara i första rummet Förenta staterna, de brittiska staterna, Frankrike, Italien, Grekland, Turkiet samt de skandinaviska och sydamerikanska staterna.

I motiveringen till förslag som dessa är man fortfarande underligt benägen att undvika det verkliga dilemmat. I realiteten är det fråga om att i en eller annan form, mer eller mindre fullständigt, undanvända vetorätten i säkerhetsrådet. Det är diskutabelt om en sådan reform skulle godtas av exempelvis England och Frankrike, ja, till och med om den skulle vinna majoritet i den amerikanska senaten. Men det står utom allt tvivel att Ryssland aldrig eller med på att avskaffa en rätt vars betygnande är dess huvudsakliga instå åtom Förenta nationerna. Förslagen att stärka Förenta nationerna måste därför i större eller mindre grad få karaktären av mot Ryssland och dess satellitstater riktade allianslaner. Icke så att dessa förslag avser någon aggressiv politik mot Ryssland, men väl så att de syftar till en gemensam aktion vid ryska aggressioner. Därmed uppvallas de traditionella problemen omvägen den begränsning av de ryska aggressionstendenserna som eventuellt kan vinnas på denna väg av den skärmning av motsättningarna som någon sorts allians med all sannolikhet kommer att medföra och bromsar icke insikten om denna svårighet att avhålla så många stater från att delta att även nya organisationen bli helt enkelt blir ett vittsbruk av unrofär genom ovetenskap som det nuvarande säkerhetsrådet. Dessa frågor kan inte lösas genom allmänna uttalanden om vikten av en fastare internationell ordning. Detta värde är oomtvistat, men det är ogenomförbart att den åtstående ordningen kan komma till stånd i närvarande läge.

S.

den — varför Ryssland och dess satelliter vägrat att medverka till Marshallplanens förverkligande; Rysslands hållning förefaller dem oförklarlig, eftersom de inte ser planen som en politisk aktion. Den som reser i USA just nu kan knappast tvivla på de idealistiska motivens betydelse för folkstämningen. Utrymmet förbjuder en analys av de fantastiska ideologier enligt vilka dylika idealistiska förställningar bör är de yttre uttrycken för omodvetna egoistiska intressen.

De politiska synpunkterna framträder också, men de är avgjort sekundära. De går endast sällan ut på att USA genom att hjälpa Europa skall vinna vederbörande stater för en närmare politisk förbindelse. Snarare innebär de att man räkner på att hindra en utveckling i kommunistisk riktning. Vidare hoppas man på att det samarbete mellan europeiska stater som Marshallplanen nödvändigtvis skall resultera i en mera stabil samverkan mellan dessa stater. Tanken på ett Europas förenta stater är en önskedröm för många amerikaner, delvis säkerligen på grund av tron att en sådan organisation skulle minska USA:s ansvar och i viss mån överta USA:s roll som förbetena och demokratins beskyddare. Amerikanerna har svårt att förstå att Europa för dessa ändamål endast är ett geografiskt begrepp och att icke någon känsla av inre samhörighet förbinder de europeiska folken.

Att USA direkt eller indirekt skulle förtjäna på Marshallplanen är efter allt att döma en för de flesta amerikaner främmande tanke. Hjälpen till Europa framstår tvärtom som en uppoffring, om också som en ganska liten och starkt motiverad uppoffring. Att USA, såsom kommunisterna och deras medlöpare påstår, skulle vara tvunget att sända varor till Europa för att bli av med sitt överskott verkar befängt; den lilla del av produktionen varom här är fråga skulle — eventuellt efter en förändring av produktionens inriktning — utan svårighet kunna avsättas inom USA. Självfallet är att ett ekonomiskt stabiliserat Europa på lång sikt är till fördel för USA, liksom för hela världen, men denna synpunkt är allför allmän och avlägsen för att ha någon större motiverande betydelse. Intet kan vara felaktigare än att i amerikanernas inställning till Marshallplanen se en följd av djup ekonomisk beräkning.

Denna resesintryck avser naturligtvis inte att antyda att Marshallplanen i den amerikanska regeringen och kongressen skulle gå igenom utan svårigheter. Någon plan är ju i själva verket ännu inte utformad, och det kan antas att starka skiljaktigheter framträder då det gäller att övergå från allmänna principer till praktiska detaljer. De isolationister som generellt tar avstånd från planen måste rimligen inrikta sig på att begränsa dess omfattning och kombinera den med för de europeiska folken stötande villkor; även för andra riktningar tar det sig naturligt att kritiskt granska det förslag som regeringen kan väntas framlägga. Men på återstående amerikaners positiva hållning till Marshallplanen kan man icke tvivla, icke heller på att denna hållning präglas av humanitära idéer.

Herbert Tingsten

(Två föregående artiklar, "Amerikansk utrikesdebatt" och "USA och Ryssland i amerikansk debatt", var införda i A-uppl. den 25 och 26 okt.)

LYRISK PROSA OCH PROSAISK LYRIK

Med tillfredställelse tar man del av Jiracha *Goloscovskys* berättelse om den förtonårige basarsonen Abdalla, *Drömmarnas blomma* (Wahlström & Widstrand, 4: 75), så länge den är sig i övrigt lik de sagomlik av vederlagen typ. Men påtåligt försöker författaren svinga sig upp i högre poetiska rymder, och det går inte bra: han har fått airsjuklibb i penman. Skada på en i övrigt välbegåvad, som till på köpet serverar i tilltalande typografisk utstyrsel med illustrationer av Vigge Thomsen.

Det halva dussin poeter som debuterar i *Ny lyrik 1947* (Bonniers, 7: 50) har inte mycket eget att komma med. Hos *Sigvard Mårtensson* — som älskar träd — finner man en viss ursäktlighet, och Axel Folke kan fånga in en stämning som drömjer kvar ("Den trötta kvällen"). Åmen Liss Elfvén strävar att nå sgröda effekter, men med föga framgång. *Svante Rosén* har last Harry Martinson, *Bo Setterlind* har översatt en dikt av Verhaeren och *Sandro Key-Åberg* rör sig på domeny som sträcker sig från en versrad som "Spegla, alla små bästar, soljungfruskratt i pärlögon" till en annan som "Han sade att han skulle gå och lägga sig".

I. W—s

KYRKOSKATTEN

Klara församlings kyrkofullmäktige fastställde på fredagen utdebetteringen till 21 öre (f. å. 16 öre). Härav får kyrkokassan 14 (12), skolkassan 2 (3) och bibliotekstyrelsen 1 (1) öre.

— Kungsholms församlings kyrkofullmäktige nyvalde på fredagen till kyrkorådet borgarrådet Gröndahl, f. taxeringsintendent G. Klason och fru Ström. Till skolrådet nyvaldes kommunalfullmäktigman K. Eklund och smickare Erik Svensson. Till församlingsdelegerade nyvaldes borgarrådet Gransson och fru Ström. Utdebiteringen blir 16 öre (f. å. 18), varav till kyrkokassan 13 (15) och till skolrådet 3 (3) öre.

— Spånga kyrkofullmäktige har fastställt kyrko- och skolavgiften för nästa år med en utdaxering av 2: 45. Fullmäktige beslöt begära att få expropriera mark för en skola i trakten av Flysta och Sundby. Till ombyggnad av Hästa skola anvisades 130.000 kronor.

— Vita Maria kyrkofullmäktiges sammanträde på fredagskvällen nyvaldes till ordförande K. J. Hedberg och till vice ordförande direktör G. Anderberg. Utsträckningen till kyrkokassan fastställdes till 22 öre (f. å. 25) och till skolkassan till 3 öre (4).

Bertil Malmberg

Ny dikt-samling

UNDER MÅNENS FALLANDE BÅGE

7:50. inb. 11:—

BONNIERS

Den populäre engelske författaren

HOWARD SPRING

förf. till "Min son, min son", "Nakna fakta" etc. återkommer nu med en ny roman

'Huset Dunkerley" är en roman om en tidskriftskoncern i 1880-talets London och om män och kvinnor, vilkas öden var knutna till det väldiga företaget. De som läste "Nakna fakta" får här höra mer om Daniel Dunkerley, nu Sir Daniel, om den unge chefredaktören Alec Dillworth och hans möte med kärleken, om hans vackra syster Elsies tycka och tragik och mycket annat. Andra läsare kan direkt i denna roman göra deras intressanta och underhållande bekantskap.

HUSET DUNKERLEY

9:—, inb. 12: 50

BONNIERS

Drivna folkskolekonstnärer har målat sitt älsklingsyrke

Karl-Erik Andersen från Sofia folkskola visar sin prisbelönta målning: "en bät sicken som helst i en hamn sicken som helst".

På fredagsmiddagen stod skriddarmästare Nils Cervin nere i Stockholms stads huntverksförenings ljusa lokaler på Brunkebergstorg och delade ut pris till överlärare och folkskollärare om vartannat. Det var deltagarna i tecknings-tävlingen "Rita ditt älsklingsyrke" som belönades — först med lagpris åt lärarna, sedan med individuella pris till de stryvaste unga artisterna.

Medan prisutdelningen pågick såg man ett något äldre teckenare, inte alldeles okänd för DN-läsarna, på omkring med, bigrand och beundran längs väggarna där de prisbelönta alstren var hängda. Han kunde redogöra för intresserade hur fantastiskt det mesta var gjort, färger och figurer och allt annat. Titta bara på den pojke som ville bli tandläkare och slagit upp ett blekt tandläkarrum med naket hiskträd utanför fönstret — I precis samma färg som tandläkarstolen, där en stackare blir tvungen att låta kringbåtad i munnen! Eller 13-årige Karl-Erik Andersons målning här som målar medan den ligger och skvalpar i expressionistisk New York-miljö.

Flickorna både drömt i väg underhand med sina penslar och gjort likstra interiör från arbetsplatser och damfrisörer. De tänker mycket på skor, det förstår man: det är de mest fantasifulla fotbeklädnader sömnarskorna och damfrisörskorna har på sig, röda, gröna och blå och ett virrvarr av slejfar och remmar. Flickorna står inpojkarna efter — vad det gäller färgoch formskärhet. Det är en expo att inte försumma.

Sofia vann lagkappen. Följd av Eriksdal, Hägerstatenskolan och Riksby. Överlärarna kom från och häntade priserna. En konst att hörga på skolans väggar. Folkskolelnspektör Ivor Jonzon tackade för Cervin för hundraskingen hantverksföreningens initiativ till tävlingen och utställningen.

Efteråt fick ett ajattitet nya geställer dena syställbrev och en del av dem fick stora och lilla medaljerna i silver samt kronmedaljen. Hr Cervin riktade några ord till dem, vari han erinrade om att detta motsvarade en nogrechetsexamen, men att ingen, inte ens en mästare, kan bli fullärd.

Många fick bakslag på byggansökningar

Omkring 170 ärenden om byggnadstillstånd behandlades i fredagskonseljen, varav ett 40-tal bifölls.

Stockholms stad fick byggnadstillstånd för att inreda lokaler på vinden i rådhuset, Hässelby villastads köping för att anlägga ledningar, hufvudstatsrevisen för konstorsbarack på Bromma flygplats, Radiotjänst för att inreda provisoriska inspelningslokaler i gamla matsalsbyggnaden vid Sven artilleriregemente i Stockholm, försvarets bostadsanskaffningsnämnd för gator samt vatten- och avloppsledningar i kvarteren Odonet, Slänbäret, Mjälkhvirlingen, och Blickvampen i Hässelby köping och Flysta municipalsamhälle för vatten- och avloppsledningar.

Avslag blev det bl. a. för Otto Holmquist och Birger Nilsson, Stockholm, för industribyggnad på stadsfeten 8:6 i Brommaa, fastighetsföreningen Härden nr 13 för industribyggnad i kvarteret med samma namn i Stockholm, John Mattsons byggnads AB för fabriksbyggnad i kvarteret Diskorenen i Stockholm, AB Thorlings bleck- och pålsalgeri för fabriks- och kontorsbyggnad i kvarteret Diskorenen, AB Baltzar Lundström för förråds-, verkstads- och garagebyggnad i kvarteret Industrien i Stockholm, svenska fortifikationsförvaltning för reparation av gymnastikbyggnad vid signalregementet i Frösunda, John V. Eriksson för rivning av byggnad i kvarteret Hantverket i Solna samt uppförande där av industri- och lagerbyggnad samt Albert Terberger AB för påbyggnad av tre våningsplan på fabriksbyggnad i kvarteret Tvikfabriken i Stockholm.

Bland övriga avslag kan nämnas tele-

Rakt på sak

(Speaking frankly)

F. d. amerikanske utrikesministern *James Byrnes'* uppseendeväckande bok utkommer inom kort *i sin helhet* på svenska. Ni gör klokt i att meddelsamma låta bokhandeln reservera ett exemplar. 350 sidor, o:a 12 kr.

NATUR och KULTUR

"Hans plats är avgjort bland de främsta"

säger Stig Carlson i M. T. om

PEDER SJOGREN

JAG VILL GÅ NED TILL THIMNATH

Stig Carlson fortsätter:

"Som konstverk är den fläckfri. Den bör rendera sin författare en välförtjänt uppmärksamhet och framgång."

10:—, inb. 14:50

Medéns

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.